

dagelijks leven

‘Geluk halen uit een lach’

(Wang Weiwei, verzorgster in een weeshuis)

De ingewikkelde relaties op de Chinese arbeidsmarkt begonnen Wang Weiwei (25) tegen te staan en ze besloot het roer drastisch om te gooien. Na de middelbare school was ze aan een studie ICT begonnen, omdat ze verwachtte hiermee gemakkelijk werk te kunnen vinden. Ze stopte echter voortijdig met de opleiding. Wang: “In China leunen veel mensen sterk op connecties om een doel te bereiken. Ik kon niet goed omgaan met deze onderlinge relaties en de problemen die volwassenen kunnen maken. Ik besloot met kinderen te gaan werken.”

Wang zocht naar instanties waar ze zonder ervaring aan de slag kon en kwam terecht bij een vermeend kinderdagverblijf. Tijdens het sollicitatiegesprek kwam echter iets anders naar voren. “Toen ik binnenkwam, bleek meteen dat het niet om een kinderdagverblijf ging maar om een weeshuis. Ik schrok erg van wat ik zag. Veel kinderen bleken fysieke of mentale problemen te hebben. Zulke kinderen worden in China zoveel mogelijk buiten de samenleving gehouden en zo iets had ik nog nooit eerder gezien. Ik wist niet wat ik ermee aan moest, maar het raakte me wel. Inmiddels werk ik hier drie jaar en ben ik er langzaam aan gewend geraakt.”

Wang ervaart veel geluk in haar dagelijks werk en probeert zo goed mogelijk om te gaan met de moeilijkheden die erbij komen kijken. “Mijn werk is zoveel gemakkelijker dan wat ik hiervoor deed. Ik hoef hier maar een kind te omhelzen of ermee te spelen en ik krijg een eerlijke, spontane lach terug. De onderlinge relaties zijn heel puur en dat maakt me gelukkig. Het doet me wel pijn om te zien dat de denkwijze van veel mensen in China erg egoïstisch is. Sommigen denken zozeer aan zichzelf dat ze hun eigen kinderen wegdoen! Op het platteland hebben mensen misschien geen keuze als ze een gehandicapt kind ter wereld brengen, maar we hebben hier ook volledig gezonde, lieve kinderen rondlopen. Waarom willen de ouders niets met hen te maken hebben? Dat de Chinese maatschappij zo in elkaar zit, kan ik niet begrijpen. Ik kan de kinderen hier zo liefdevol mogelijk verzorgen, maar zij zullen zelf ook merken dat de band die ik met hen heb geen bloedband is. Ouderliefde is zo iets essentieels. Dat in je leven te moeten missen is een van de ergste dingen.”

(De naam Wang Weiwei is om persoonlijke redenen gefingeerd.)

door Judith van de Bovenkamp